

ΚΛΑΙΡΗ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΓΙΑ ΤΟ "Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΠΕΘΑΙΝΕΙ ΠΑΝΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ" ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Είναι πραγματικά παράξενο πώς συμβαίνουν κάποια πράγματα. Αυτές οι περίεργες συμπτώσεις της ζωής που τελικά μόνο συμπτώσεις δεν είναι. Ας πάρουμε όμως τα πράγματα από την αρχή, γιατί αυτό το άρθρο δεν είναι τίποτα άλλο από μία εξομολόγηση: βαθιά, προσωπική και αληθινή. Μια εξομολόγηση που αφορά ένα μεγάλο ρίσκο και μια απότομη στροφή. Τη δική μου στροφή: από τα ιστορικά μυθιστορήματα στην αστυνομική λογοτεχνία.

Ανέκαθεν διάβαζα μανιωδώς αστυνομικά βιβλία. Όπως όλοι μάλλον, είχα ξεκινήσει κι εγώ στην εφηβεία μου με τα έργα της Αγκάθα Κρίστι, στην πορεία όμως άρχισα να γίνομαι όλο και πιο απαιτητική, όλο και πιο περίεργη, όλο και πιο αδηφάγος αναγνώστρια ιστοριών μυστηρίου, φόνων και εξιχνίασης εγκλημάτων. Αγγλικά, αμερικάνικα, σκανδιναβικά, ιταλικά, γαλιανέζικα, κορεάτικα, ισπανικά crimes κοσμούν τις βιβλιοθήκες μου από άκρη σε άκρη. Ανεξάρτητα άλλωστε από την προέλευση, το ζητούμενο ήταν πάντα το ίδιο: το παιχνίδι με το μυαλό μου, οι αναμέτρηση με τον δράστη, η εξιχνίαση της υπόθεσης, η έκπληξη, η ανατροπή, η αίσθηση πως ο συγγραφέας με «έπαιξε» κανονικά, οδηγώντας με ακριβώς εκεί όπου επιθυμούσε, η χαρά,, αν έστω και μια μαντεψιά μου ήταν σωστή. Όσο πιο πολύ διάβαζα όμως, τόσο πιο

απαιτητική γινόμουν και τόσο πιο μεγάλη ήταν η απογοήτευση, όταν το ζητούμενο αποτύγχανε σε όλους τους τομείς. Απεχθάνομαι με πάθος τις ανούσιες ανατροπές που υπάρχουν μόνο και μόνο για να σοκάρουν, τις αφελείς, αβάσιμες υποθέσεις, τα μη τεκμηριωμένα ευρήματα, τις ανακρίβειες, τον «λαγό που βγαίνει από το καπέλο» και τον «δράστη κομήτη», όπως συνηθίζω να λέω. Και κάπως έτσι, οι απαιτήσεις μου ως αναγνώστρια, έβαζαν φρένο στις -για χρόνια ασυνείδητες- επιθυμίες μου ως συγγραφέα.

«Θα σκεφτόσασταν ποτέ να γράψετε αστυνομικό μυθιστόρημα;», με έχουν ρωτήσει δεκάδες φορές σε συνεντεύξεις μου και η απάντηση έως δύο χρόνια πριν ήταν πάντα η ίδια: «Ποτέ δεν λέω ποτέ, όχι όμως επί του παρόντος...». Αρκετά διπλωματική απάντηση, θα μπορούσε να πει κανείς, διότι η αλήθεια είναι πως πάντα εκείνη την ώρα από μέσα μου έλεγα: «Μπα... Με τίποτα...»

Να όμως που τελικά όντως κανείς δεν πρέπει ποτέ να λείπει ποτέ. Γιατί οι συνθήκες ωρίμασαν -ίσως κι εγώ μαζί τους-, οι σχετικές προτροπές πλήθυναν -οι αναγνώστες διέκριναν πρώτοι αυτό που εγώ αρνιόμουν να δω- και το έναυσμα, η αφορμή, η έμπνευση αν θέλετε, ήρθε μόνη της να μου χτυπήσει την πόρτα. Στο Μόναχο... Στη δεύτερη πατρίδα μου δηλαδή... Σε έναν παρακαμασμένο σταθμό του μετρό. Όλος ο πρόλογος του βιβλίου με αφορά. Τον είδα να εξελίσσεται μπροστά μου. Εκτός φυσικά από τις τελευταίες του γραμμές... (Θα μας είχαν γράψει οι εφημερίδες σε μια τέτοια περίπτωση!!!) Όπως κι αν έχει, όμως εκείνη τη νύχτα κατάλαβα. Είχε έρθει η ώρα να τολμήσω. Να πάρω το ρίσκο. Να γκρεμίσω όσα με πολύ κόπο είχα χτίσει και να ξαναρχίσω από την αρχή. Μου αρέσουν οι αλλαγές, αγαπώ τις προκλήσεις. Και κάπως έτσι αντιμετώπισα και τη συγγραφή του ΒΑΣΙΛΙΑ. Ως μια πρόκληση, προς τον ίδιο μου τον εαυτό πρώτα απ' όλα. Και η αλήθεια είναι πως ξαφνιάστηκα. Όχι μόνο με το πόσο αβίαστα ξεπήδησε αυτή η ιστορία από μέσα μου -σαν να βρισκόταν πάντα εκεί- όσο και με το πόσο απόλαυσα την όλη διαδικασία. Μοναδική μου ευχή λοιπόν τώρα, να την απολαύσετε κι εσείς! Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ είναι πλέον στα δικά σας χέρια και η επόμενη κίνηση στη σκακιέρα είναι δική σας!

Δείτε περισσότερα για το βιβλίο και την συγγραφέα ΕΔΩ

Μια διάσημη συγγραφέας αστυνομικών μυθιστορημάτων που, αποφασίζοντας να σκοτώσει τον βασικό ήρωα των βιβλίων της, πέφτει ξαφνικά σε δυσμένεια. Ένας σύζυγος-τρόπαιο που ετοιμάζεται να την εγκαταλείψει για τη

νεότερη ερωμένη του. Ο πανταχού παρών Βασιλιάς και ο Γελωτοποιός του, που στοιχειώνουν κάθε κίνησή της. Κι ένας ανώτατος επιθεωρητής –σε μια γκρίζα και παγωμένη πόλη– κόντρα σε όλα τα μυθιστορηματικά κλισέ.

Μόναχο, 2018. Η Λούνα Μάρκος, πασίγνωστη συγγραφέας, σκηνοθετεί με τη συγκατάθεση του σύντομα πρώην συζύγου της τη δολοφονία του, προκειμένου να προκαλέσει εκ νέου φρενίτιδα στα μίντια με το όνομά της. Δε φαντάζεται όμως πως η πραγματικότητα ξεπερνά πολλές φορές κάθε φαντασία, καθώς μονάχα η αλήθεια μπορεί να μετατραπεί τελικά στον απόλυτο εφιάλτη. Ένας ειδικής φόνος οδηγεί τους πάντες στην παράνοια. Τίποτα δεν είναι αυτό που φαίνεται και κανένας δεν είναι αθώος, ενώ τα γεγονότα μοιάζουν να διαστρεβλώνονται σαν σε παραμορφωτικό καθρέφτη. Γιατί τελικά είναι οι οικογενειακές ιστορίες –αυτές που «γράφονται» μέσα σε τέσσερις τοίχους– που μπορεί να αποδειχθούν οι πιο τρομακτικές απ' όλες.

Ένα θρίλερ για την ανατροπή που έρχεται μετά την κίνηση ματ. Γιατί, ως γνωστόν, ο Βασιλιάς πεθαίνει πάντα τελευταίος. Κάποιες φορές, όμως, δεν πεθαίνει και καθόλου.